

Sygn. akt II K 311/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR Katarzyna Cichocka

Protokolant: sekretarz sądowy Ewelina Kazberuk

Asesor Prok. Rej. w Kętrzynie: Tomasz Niesłuchowski

po rozpoznaniu w dniach: 11.10.2013r. i 22.01.2014r.

sprawy **Z. S.**

s. W. i C. z domu R.

17.03.1964 r. w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 lipca 2012 roku w K.w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu- prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 10 marca 1997 roku, sygn. akt III RC 100/97 o alimenty na rzecz K. S.oraz prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 2 października 1998 roku sygn. akt RC 435/98 o alimenty na rzecz K. S., darował swojej żonie m.S.nieruchomość w postaci jednej drugiej udziału w lokalu mieszkalnym nr (...)przy ul. (...)w K.(księga wieczysta KW (...)) stanowiące składnik jego majątku zagrożony zajęciem, udaremniając w ten sposób zaspokojenie swojego wierzyciela J. J.i funduszu alimentacyjnego ZUS,

tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k.

I. oskarżonego **Z. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 300 § 2 k.k. skazuje, zaś na podstawie art. 300 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt II K 311/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. J. i Z. S. byli małżeństwem w latach 1985-1987. Ze związku tego posiadają syna K. S..

W trakcie postępowania rozwodowego Z. S.został zobowiązany do płacenia alimentów na rzecz małoletniego syna K. S.do rąk J. J.. Początkowo Z. S.płacił alimenty regularnie. Z czasem jednak zaprzestał tego. Okresami alimenty egzekwowane były w drodze egzekucji przez Komornika Sądowego i przekazywane J. J.. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kętrzynie pod sygn. akt KMP 51/90 prowadził z wniosku J. J.postępowanie egzekucyjne przeciwko

dłużnikowi Z. S.. Postępowanie to zostało wszczęte na skutek wniosku złożonego przez J. J. w dniu 25 maja 1990r. Pierwsze czynności egzekucyjne polegające na zajęciu ruchomości dokonano w dniu 16 września 1991 roku. W toku prowadzonego postępowania Z. S. częściowo dobrowolnie wpłacał zaległości, a częściowo były one wypłacane przez fundusz alimentacyjny Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Z. S. był wielokrotnie wzywany do zapłaty zaległych należności. Regulował je poprzez wpłaty do Kancelarii Komorniczej lub bezpośrednio przekazywał wierzycielce J. J.. Mimo wpłat dłużnik nie pokrywał w całości ciążącego na nim zobowiązania.

Od 1987 roku alimenty od Z. S. na rzecz K. S. były wielokrotnie zwiększane. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 10 marca 1997r. w sprawie III RC 100/97 podwyższono alimenty do kwoty 200 zł. Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 2 października 1998r. w sprawie III RC 435/98 podwyższono alimenty od Z. S. na rzecz K. S. do 280 zł miesięcznie. Kolejną ugodą z dnia 19 czerwca 2000r. alimenty podwyższono do kwoty 320 zł (sygn. akt III RC 297/00) oraz kolejną ugodą z dnia 25 kwietnia 2002r. do kwoty 330 zł miesięcznie. (sygn. akt III RC 188/02)

Obecnie Z. S. żyje w związku małżeńskim z M. S.. Wymienieni posiadają rozdzielność majątkową. Oboje byli najemcami zajmowanego lokalu mieszkalnego położonego w K. przy ul. (...).

W dniu 8 grudnia 2011r. M. S. i Z. S. nabyli od Gminy Miejskiej K. po 1/2 udziałów w lokalu mieszkalnym nr (...) znajdującym się w budynku nr (...) przy ul. (...) w K...

W dniu 11 lipca 2012r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kętrzynie S. D. skierował do Z. S. jako dłużnika pisma, w których poinformował go o zajęciu wierzytelności należnych Z. S. od Urzędu Skarbowego w K. i jednocześnie wezwał go do zapłaty zaległych należności oraz wskazania swojego majątku, w tym również nieruchomości. Pismo to Z. S. odebrał osobiście w dniu 17 lipca 2012r.

Na dzień 11 lipca 2012r. jego zaległości na rzecz J. J. wynosiły 24.385,62 zł oraz wymagalne odsetki do dnia 11 lipca 2012r. w wysokości 11.500,79 zł, ponadto zaległości z tytułu wypłacanych zaliczek alimentacyjnych w wysokości 5 607 zł oraz zaległość na rzecz funduszu alimentacyjnego ZUS w wysokości 24 729,33 zł.

Jednocześnie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kętrzynie zwrócił się z zapytaniem do Starostwa Powiatowego w K. o wskazanie nieruchomości należących do Z. S.. Pismem z dnia 18 lipca 2012r. Starostwo Powiatowe w K. udzieliło informacji, że Z. S. posiada nieruchomość lokalową opisaną w księdze wieczystej (...). Informację tą komornik w dniu 19 lipca 2012r. przekazał wierzycielom tj. ZUS w O. oraz J. J..

W związku z powyższym J. J. wniosła w dniu 24 lipca 2012r. do Komornika przy Sądzie Rejonowym w Kętrzynie o wszczęcie egzekucji z nieruchomości (...) należącej do Z. S..

W dniu 23 lipca 2012r. Z. S. darował swojej żonie M. S. aktem notarialnym przysługujący mu udział wynoszący 1/2 części w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w K. przy ul. (...) pod nr 21 wraz z prawami związanymi z jego własnością, objętym księgą wieczystą Kw. Nr (...). M. S. oświadczyła, że darowiznę przyjmuje.

W dniu 23 lipca 2012r. w Kancelarii Komorniczej w K. stawił się dłużnik Z. S. i oświadczył do protokołu, że nie posiada żadnej nieruchomości i zamieszkuje w lokalu należącym do jego żony M. S..

W dniu 24 lipca 2012r. o godz. 10:20 w dziale drugim księgi wieczystej nieruchomości (...) zamieszczono wzmiankę o złożeniu wniosku o zmianę treści księgi wieczystej dot. zmiany właściciela nieruchomości, w ten sposób, że właścicielem udziału 1/2 nieruchomości przestaje być Z. S.. Umieszczenie tej wzmianki w treści księgi wieczystej uniemożliwiło komornikowi zajęcie tej nieruchomości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznań świadka J. J. k. 5-5v, 126v-12, zeznań świadka S. D. k. 17v-18, 127-127v, kserokopii aktów notarialnych. 22-23, 24-27, kserokopii dokumentów z akt

komorniczych k. 30-44, odpisów wyroków i ugód k.48-64, 76,77, odpisu zupełnego księgi wieczystej k.81-83, pisma z Urzędu Miasta k. 131, kserokopii umowy najmu k. 148-149, zeznań świadka R. P. k. 150-150v.

Oskarżony Z. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym odmówił składnia wyjaśnień. Przed Sądem wyjaśnił, że darował swojej obecnej żonie nieruchomości w postaci 1/2 udziału w mieszkaniu, ponieważ ona poniosła koszty jego wykupu, on nie miał na to środków i nie zależało mu na tym. Urząd Miasta w K. dał 99 % procent bonifikaty, a wspólnie z żoną byli lokatorami i najemcami tego mieszkania, więc Urząd Miasta nie mógł go sprzedać jednej osobie. Wykup nastąpił w grudniu 2011r., ale dopiero w lipcu 2012r. darował żonie 1/2 udziału w mieszkaniu, bo jakoś tak wyszło. Wiedział, że komornik ściągał alimenty, wcześniej ściągał je z poborów. Zaprzeczył jakoby wiedział o wszczęciu egzekucji z nieruchomości. Wyjaśnił, że przyszło pismo z Urzędu Skarbowego, że komornik będzie ściągał należności, ale nie było w nim wzmianki o tym, że komornik zabierze mieszkanie. Wyjaśnił, że nie pamięta, w jakim czasie po odebraniu tego pisma darował żonie 1/2 udziału w mieszkaniu. Nie pamięta, w jakim czasie po darowaniu tego udziału w mieszkaniu stawiał się do komornika i złożył oświadczenie o stanie majątkowym.

Podniósł, że gdyby był świadomy, że przez tę darowiznę narażę się na postępowanie, to nie zrobiłby tego. (k. 126-126v)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w części w jakiej nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Są one sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i w żaden sposób nie dadzą pogodzić się z zasadami logiki i doświadczenie życiowego.

W pierwszym rzędzie nie można zgodzić się z twierdzeniem oskarżonego, iż nie wiedział o wszczęciu egzekucji z nieruchomości. Oskarżony wiedział o prowadzonej przeciwko niemu egzekucji. Wiedział również, iż prowadzona egzekucja nie zaspokajała w pełni wierzycieli. Jak wynika natomiast z pisma komornika z dnia 11 lipca 2012r. (k.41), został on wezwany do wykazania majątku, w tym nieruchomości mogących służyć do zaspokojenia wierzycieli. Wezwanie to oskarżony odebrał osobiście w dniu 17 lipca 2012r. (k.42) Miał zatem świadomość, iż posiadane przez niego mienie w postaci m.in. 1/2 udziału w lokalu mieszkalnym jest co najmniej zagrożone zajęciem.

Podnieść przy tym należy, iż przestępstwo określone w art. 300 § 2 k.k. dotyczy także mienia „zagrożonego zajęciem”. Nie jest nawet wymagane, aby w czasie przestępnego działania istniało już orzeczenie, którego wykonanie sprawca chce udaremnić. Przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. można się zatem dopuścić również wtedy, gdy egzekucja dopiero grozi, a więc w okresie, kiedy wierzyciel w sposób niedwuznaczny daje do zrozumienia, że postanowił dochodzić swojej pretensji majątkowej w drodze sądowej. Wystarczające jest więc, by składniki majątku były zagrożone zajęciem, jeżeli istnieje obiektywne, rzeczywiste i bezpośrednie niebezpieczeństwo zajęcia, a więc takie niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć.

Podobnie nie można zgodzić się z twierdzeniem oskarżonego, że wykupu mieszkania dokonała jego żona M. S., bowiem on nie posiadał na to środków i dlatego postanowił darować jej swój udział.

Wprawdzie zgodzić się należy z twierdzeniem oskarżonego, iż w związku z tym, że oboje z żoną byli najemcami mieszkania mogli wykupić go jedynie oboje. Jednakże jak wynika z zeznań R. P. z Urzędu Miasta w K. w przypadku osób najbliższych nie było ograniczeń czasowych dotyczących zbycia lub darowania mieszkania nabytego w związku z 99 % bonifikatą. Oznacza to, iż oskarżony mógł bezpośrednio po nabyciu, tj. w grudniu 2011r. darować swój udział żonie. Jednak nie uczynił tego.

Umowa darowizny została podpisana w dniu 23 lipca 2012r., a więc kilka dni po tym jak został wezwany przez komornika do wskazania m.in. nieruchomości, z których będzie możliwe zaspokojenie jego wierzycieli.

Trudno również uznać, iż oskarżony nie posiadał środków finansowych na wykup mieszkania Z. S. wprawdzie nie ma stałej pracy, ale utrzymuje się z prac dorywczych, ponadto wykup mieszkania nastąpił na podstawie ustawy z

dnia 21.08.1997r. o gospodarce nieruchomościami i Uchwały Rady Miejskiej w K. z dnia 28.01.1998r. w sprawie określania zasad gospodarki nieruchomościami stanowiącymi własność Gminy Miejskiej K., zmienionej Uchwałą z dnia 2.07.2007r. Na podstawie tej uchwały udzielono nabywcom lokalu mieszkalnego bonifikaty w wysokości 99% od wartości lokalu, a co za tym idzie lokal ten został nabyty za bardzo niewielką kwotę, bowiem około 1000 zł.

Jak wynika ponadto z zeznań pokrzywdzonej J. J. były mąż prowadził wcześniej działalność gospodarczą, którą obecnie prowadzi jego żona M. S.. Oskarżony celowo bowiem zmienił swoje możliwości zarobkowe, aby uniemożliwić osiągnięcie wierzytelności na jej rzecz. Mieszkanie na ul. (...) należało wcześniej do rodziców oskarżonego.

Wskazać należy, iż oskarżony w dniu 23 lipca 2012r., a więc w dniu podpisania umowy darowizny, udał się do komornika, gdzie złożył oświadczenie, że nie posiada żadnych nieruchomości. (k.43) Jak wynika z zeznań komornika S. D. uniemożliwiło mu to zajęcie wskazanej nieruchomości.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych świadków. Ich relacje znajdują w pełni powiódzenie w zgromadzonych dokumentach.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu wina oskarżonego nie budzi wątpliwości.

Swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 23 lipca 2012 roku w K. w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu - prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 10 marca 1997 roku, sygn. akt III RC 100/97 o alimenty na rzecz K. S. oraz prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 2 października 1998 roku sygn. akt RC 435/98 o alimenty na rzecz K. S., darował swojej żonie M. S. nieruchomość w postaci jednej drugiej udziału w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w K. (księga wieczysta KW (...)) stanowiące składnik jego majątku zagrożony zajęciem, udaremniając w ten sposób zaspokojenie swojego wierzyciela J. J. i funduszu alimentacyjnego ZUS, wyczerpał dyspozycję art. 300 § 2 k.k.

Wskazać w tym miejscu należy, iż skutek przestępczy czynu zabronionego z art. 300 § 2 k.k. może nastąpić bądź jako udaremnienie, bądź jako uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela, przy czym przez uszczuplenie należy rozumieć uniemożliwienie zaspokojenia roszczenia w jakiegokolwiek części. Okoliczność, że dłużnik tylko nieznacznie uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela nie ma znaczenia w płaszczyźnie jego znamion, natomiast będzie miała istotny wpływ na ocenę karygodności zachowania sprawcy.

Odpowiedzialności oskarżonego nie uchyła zatem fakt, iż oskarżony dokonuje wpłat zaległych alimentów w drobnych kwotach.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd, przy zastosowaniu art. 58§3 kk, wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin miesięcznie.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, jego motywację oraz rozmiar ujemnych następstw jego zachowania dla J. J..

Sąd uwzględnił ponadto dotychczasowy sposób życia oskarżonego. Wprawdzie z informacji z KRS wynika, iż oskarżony był uprzednio karany w sprawie II K 610/02, jednak analiza akt pozwala uznać, iż skazanie to uległo zatarciu, bowiem wymieniony orzeczoną karę ograniczenia wolności wykonał w dniu 23.04.2003r. (dane o karalności k.138).

Wśród okoliczności łagodzących Sąd miał na uwadze fakt, iż oskarżony obecnie dokonuje drobnych wpłat celem zaspokojenia wierzytelności.

W przekonaniu Sądu tak ukształtowana kara spełni cele określone w art. 53 kk. Zarówno rodzaj, jak i wymiar kary nie przekracza stopnia winy, a także uwzględnia stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Kara ograniczenia wolności spełni, w ocenie Sądu, lepiej niż inny rodzaj kary swe cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, zaś orzeczony środek karny dodatkowo wzmocni wychowawcze oddziaływanie kary.

Kara wymierzona oskarżonemu będzie w sposób prawidłowy oddziaływać w zakresie prewencji ogólnej.

Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych bowiem oskarżony nie posiada stałej pracy zarobkowej.